

januari 2026

"Eén lichaam en één geest, zoals u één hoop hebt op grond van uw roeping."

(Efeziërs 4:4)

Tijdens de Week van gebed voor de eenheid van de christenen¹ worden we uitgenodigd onze aandacht te richten op één thema in het bijzonder. Paulus spoort in zijn brief aan de Efeziërs zijn lezers aan om een geloofwaardig getuigenis van het geloof te geven door de onderlinge eenheid. Deze eenheid is gebaseerd op één geloof, één geest en één hoop. Hierdoor wordt Christus zichtbaar gemaakt als 'lichaam'.

"Eén lichaam en één geest, zoals u één hoop hebt op grond van uw roeping."

Paulus roept ons op tot hoop. Wat is hoop en waarom worden we uitgenodigd om daarnaar te leven? Het is als een kiem, een geschenk en een opgave die we moeten beschermen, cultiveren en vruchtbaar laten zijn voor het welzijn van allen. "De christelijke hoop brengt ons geen rust of zekerheid maar plaatst ons op een smalle bergkam, waar we telkens weer kunnen uitglijden. Daarom dienen we elke dag en elk uur opnieuw ervoor te kiezen om op God te vertrouwen en Hem trouw te blijven, omdat Hij trouw is aan ons."²

Onze roeping als christen is niet alleen een zaak tussen de individuele persoon en God, maar het is een gezamenlijke roeping. Het is de roeping tot eenheid onder hen die zich inzetten om het Evangelie te beleven. Chiara Lubich heeft vaak over eenheid gesproken en geschreven, een aspect dat haar spiritualiteit kenmerkt: het is de vrucht van de aanwezigheid van Jezus onder ons. En deze aanwezigheid is een bron van diep geluk.

"Als eenheid zo belangrijk is voor een christen, volgt daaruit dat we in strijd handelen met onze roeping als we daarin tekortschieten. En we zondigen tegen de eenheid telkens wanneer we

¹ De Week van gebed voor de eenheid van de christenen wordt op het noordelijk halfrond gehouden van 18 tot 25 januari; op het zuidelijk halfrond tijdens de pinksterweek. De teksten van het gebed van dit jaar zijn voorbereid door een oecumenische groep die is gecoördineerd door de Armeens Apostolische Kerk.

² Tekst ontleend aan het werk van Madeleine Delbrêl (1904-1964), door velen beschouwd als een van de belangrijkste spirituele persoonlijkheden van de twintigste eeuw (zie: wikipedia.org/wiki/MadeleineDelbrêl).

toegeven aan de steeds terugkerende verleiding van het individualisme. Dat zet je ertoe aan de dingen op eigen houtje te doen, je te laten leiden door je eigen oordeel, door eigenbelang of aanzien en onze medemensen met hun behoeften en rechten te negeren of zelfs te verachten."³

"Eén lichaam en één geest, zoals u één hoop hebt op grond van uw roeping."

In Guatemala is er een levendige dialoog tussen de leden van de verschillende christelijke Kerken. Ramiro schrijft ons: "Samen met een groep mensen uit de verschillende Kerken hebben we de Week van gebed voor de eenheid van de christenen voorbereid. In het programma is een culturele manifestatie opgenomen die is voorbereid door jongeren. Ook zijn er vieringen in de verschillende Kerken.

De katholieke bisschoppenconferentie heeft ons gevraagd om in dezelfde geest een ontmoeting voor te bereiden tussen een groep katholieke bisschoppen en mensen uit verschillende andere Kerken uit heel Amerika. Het gaat om een bijeenkomst gewijd aan de viering van de zeventienhonderdste verjaardag van het Concilie van Nicea. Door met elkaar deze activiteiten te organiseren, ervaren we een grote eenheid en zien we de vruchten die dat met zich meebrengt: broederschap, vreugde en vrede."

Patrizia Mazzola en het Woord-van-leven-team

³ Chiara Lubich, *Woord van leven van juli 1985*.